

ligesom man gjorde i 1864, nemlig simpelt-
 hen at forhøje Invalideernes Understøt-
 telse procentvis paa samme Maade som selve
 Invalidernes. Jeg tror, det var en Feil,
 det Princip, man kom ind paa i 1876, at
 skjelne mellem Enten efter Invalider, der
 vare faldne i Krigen eller vare blevne døde-
 lig saarede eller havde faaet en dødelig Syg-
 dog i Tjenesten, og andre. Jeg tror, det
 er et urigtigt Princip, man dengang kom ind
 paa. Det er nærmest for at fastholde dette,
 at Landstinget har ønsket at give denne
 Lovbestemmelse tilbagevirkende Kraft. Men
 jeg tror ikke, at det er heldigt, og jeg for-
 beholder mig under Sagens senere Gang nær-
 mere at stille Ændringsforslag i den Retning.
 Et andet Punkt, for hvilket Landstinget
 ogsaa har havt Æde, men som det ikke har
 troet at kunne gjøre noget bestemt Forslag
 om, er en Forandring i de Lovbestemmelser,
 som gjælde om, at Invalider, som ansættes i
 Statens Tjeneste, skulde lide en forholdsvis
 Afgang i deres Invalideforsørgelse, omtrent
 efter samme Forhold, som Tilfældet er med
 Pensionister. Jeg tror, det er urigtigt saa-
 ledes at sammenslute Invaliderne med Pen-
 sionisterne; der er væsentlig Forskjel paa den
 Understøttelse, der ydes Pensionisterne, og
 den, der ydes Invaliderne. Invalideunder-
 støttelsen maa efter min Mening nærmest op-
 fattes som en Kapital eller ialtfald Renten
 af en Kapital, der ydes Vedkommende som
 Erstatning, fordi han har sat sin Førlighed
 til i Krigstjenesten. Det er det Synspunkt,
 hvorunder Invalideunderstøttelsen maa op-
 fattes, det er en Livrente, der ydes Invaliderne,
 ikke nogen Pension. Fastholder man dette,
 tror jeg, at man kommer til det Resultat, at
 Invaliden maa beholde sin Livrente under
 alle Omstændigheder, hvad enten han arbejder
 i Statens eller i Privates Tjeneste. Jeg
 kunde ønske, at dette maatte blive sat igjen-
 nem her i Thinget, tilmed da der i Praxis
 hersker en vilkaarlig Forskjel i den Henseende.
 Vil man f. Ex. tage Hensyn til Invalidebestyrelsen
 og de Kræfter, der arbeide under
 den, vide de Herrer jo, at Invalider have
 forskjellig Afgang til at blive ansatte under
 Invalidebestyrelsen. Nu kommer jo denne
 Bestemmelse om, at de skulde lide forholdsvis
 Afgang i deres Invalideindtægt, selvfølgelig
 til Anvendelse, naar Loven holdes; men jeg
 tror ikke at feile, naar jeg siger, at i flere
 Tilfælde og det maaske de mest fremtrædende
 Tilfælde er man gaaet den Vej, at man har
 tillagt Pensionisterne eller Invaliderne —
 hvad der i dette Forhold bliver det Samme
 — deres Gage som Honorar, netop for at
 de ikke skulde komme ind under Bestemmelsen
 om Afkortning, medens man i andre Tilfælde

har holdt Lovens Bestemmelse om Afkortning.
 Dette sætter naturligvis ondt Blod i Klassen.
 Invaliderne ere jo et afluttet Korps, et lille
 Korps, hvor den Eine kontrollerer den Anden.
 Tilmed erindre jo Invaliderne nøie de Pro-
 klamationer, der bleve udstedte i 1848 og
 1864, hvor man tilfagde Enhver, der blev
 vanfør i Statens Tjeneste, særlig Omfjorg
 fra Statens Side, et Tilfagn, der, saavidt
 jeg erindrer, ogsaa er optaget i Loven af
 1851. Altsaa tror jeg, at man bør forlade
 det Princip, at betragte Invaliderne som
 Pensionister og stille dem lige overfor Stats-
 embeder og Statsbestillinger paa samme
 Maade som Pensionister. Eller, for at sige
 det rent ud, det er en Kapital eller rettere
 sagt en Livrente, som Invaliden har er-
 hvervet, og som han beholder under alle
 sine Livsforhold som Erstatning for, at han
 har mistet sin Helbred eller sin Førlighed.
 Der er et Punkt, som blev omtalt i det Lov-
 forslag, som jeg tillod mig at fremsætte paa
 egne og Andres Vegne ifjor, og som ikke er
 medtaget fra Regeringens Side. Jeg kan
 godt forstaa, at den høie Regering ikke har
 medtaget det, idet der nemlig i de senere
 Aar har gjort sig en anden Mand gjældende
 i Invalidebestyrelsen, hvorefter de tidligere
 Vanskeligheder, der gjordes hver Gang, der
 søgtes nogen tvivlsom Invalideforsørgelse,
 ere blevne hævdede; men tidligere holdt man
 meget strengt paa, at § 1 i Invalideloven
 skulde fortolkes bogstavelig. Den siger nem-
 lig, at som Betingelse for Erhvervelse af In-
 valideforsørgelse skal Vedkommende, der søger
 den, have faaet den Slæde; han paaviser, i
 Militærtjeneste, altsaa, det skal være positivt
 afgjort, at der er Narfagsforbindelse mellem
 hans Militærtjeneste og den indtraadte Le-
 gemsskade. Naar denne Bestemmelse for-
 tolkes human, kan den være tilstrækkelig;
 men under veglende Bestyrelsesforhold kan
 man vente, at Invalideloven vil blive for-
 tolket forskjellig, og jeg tror derfor, det vilde
 være rigtigt, saaledes som vi ifjor havde
 foreslaaet, ved Lov at fastslaa, at ogsaa en
 sandsynlig Kausalitetsforbindelse, som konstateres
 af Lægen og andre med Forholdene
 nøie kjendte Mænd, er tilstrækkelig til at
 hjemle Invalideforsørgelse. Jeg forbeholder
 mig senere at komme tilbage herpaa ved 2den
 Behandling. Sluttelig skal jeg kun bemærke,
 at det havde været mit Ønske, at man burde
 have samlet alle de om Invalideforholdene
 gjældende Bestemmelser i een Lov, saaledes
 at det kunde staa aldeles klart for Enhver,
 hvad der er gjældende Ret. Jeg tror, det
 vilde være saameget mere ønskeligt her i dette
 Forhold, som Forholdet mellem de gjældende
 Love ingenlunde er klart. Der udfordres